

1964

1970

1980

1990

2000

2010

2020

2030

2040

2050

2024/2025

Výročí/ Anniversary

Hello!

★ wow

Pssst!

Úvod

Vážení přátelé,

letos je naší škole šedesát let. Pamatuje ruské tanky, které přijely do tehdejšího Československa, našeho prvního kosmonauta ve vesmíru, černobylskou havárii, sametovou revoluci, vznik České republiky, útok na dvojčata v New Yorku, období koronaviru i ruskou invazi na Ukrajinu. Také pamatuje partu rodičů a učitelů, kteří dostavěli o prázdninách školu, aby mohla být na dvě směny včetně sobotního vyučování otevřena v roce 1964. Šedesát let se v ní učí děti psát, číst, počítat, chovat se pěkně k ostatním lidem a okolním věcem, přijímat odpovědnost za svá rozhodnutí. Některé z těch dětí jsou dnes maminkami, tatínky, babičkami a dědečky, doktory a inženýry, učiteli a řidiči, letci a policisty, sportovci, umělci, vědci, kuchaři, řemeslníky...

Dnes se ve třídách netísí 42 žáků jako před 60 lety. Učíme na jednu směnu a ve třídě je mnohdy s paní učitelkou ještě asistentka. Ve všech třídách jsou interaktivní tabule (to byla

před šedesáti lety sláva, když byla v 1. třídě umístěna tabule magnetická) a žáci mají neporovnatelně rychlejší přístup k informacím. Vyučujeme cizí jazyky a také český jazyk přicházející cizinci. Pracujeme mnohdy s různorodými kolektivy, avšak stále učíme žáky psát, číst, počítat...

A co nás čeká dál? Věříme, že školní budova dostane po 60 letech nový plášť a další užitečné úpravy. No řekněte, která dáma si v tomto věku něco takového nezaslouží?

A ta krásná škola na Slezském Předměstí bude mít nové šatny, družinu a knihovnu, dvě tělocvičny, nové učebny a kabinety a my učitelé, vychovatelky, asistentky, kuchařky, školníci a ostatní budeme učit děti psát, číst, počítat...

Sborník k 50. výročí se věnoval především historii školní budovy, tento se zaměří na vývoj výuky cizích jazyků

Miluška Karásková

Stručná historie výuky angličtiny na ZŠ SNP aneb jak to všechno začalo...a jak to pořád pokračuje. Když se před deseti roky připravovaly oslavy padesátého výročí otevření školy na třídě SNP, byla jsem ředitelkou školy a chystala jsem spolu se svými kolegyněmi a kolegy brožuru, která by ukázala, jakým vývojem škola v průběhu let prošla. Tentokrát, po deseti letech, jsem dostala úkol zavzpomínat, jak to bylo s výukou angličtiny a ostatních cizích jazyků, které jsou pro vzdělávací program ZŠ SNP specifické. Tak jak to tedy bylo...

V době polistopadových změn v roce 1989 byla ZŠ SNP školou s rozšířenou výukou cizích jazyků, což v praxi znamenalo, že od 3. třídy se žáci učili ruštinu a od 5. třídy druhý cizí jazyk – volili si buď němčinu, nebo angličtinu. Hned po revoluci ale přišli rodiče s požadavkem ukončit výuku ruštiny a zahájit od 3. třídy výuku angličtiny. I když to nebylo jednoduché, protože kvalifikovaných učitelů angličtiny tenkrát moc nebylo, podařilo se tuto změnu provést. Podařilo se získat další učitele angličtiny a několik učitelek z tehdejšího pedagogického sboru začalo studovat rozšiřující studium AJ na pedagogické fakultě.

Brzy po sametové revoluci se do výuky angličtiny na naší základní škole zapojili i rodilí mluvčí. Podařilo se získat kontakt na rodilé mluvčí z Kanady, manžele Dawangovi. Trvalo asi dva roky, než jsme s Berthou (bývalou ředitelkou školy z Montrealu) domluvily všechny detaily jejich působení tady. V mezidobě se nám podařilo získat prvního rodilého mluvčího, absolventa Cambridgeské univerzity z Británie, Jamese. Ještě dnes si pamatuji jeho první česká slova, kterými jsme se osobně seznámili na letišti v Praze: „Ja sem James“, „jedno pivo“ a „Vaklav Havel“. Musím přiznat, že James se během svého působení naučil od žáků lépe česky než oni od něho anglicky. Ale začátky nejsou asi nikdy zcela optimální; s Jamesovým nástupcem a kamarádem Timem již byla spolupráce lepší a následující dlouhodobé působení kanadských (a částečně i amerických) rodilých mluvčích už mělo na výuku angličtiny u nás ve škole jednoznačně pozitivní vliv. Vedení školy mělo na starosti zorganizovat jejich pobyt a výuku tady a oni sami si organizovali, kdo a kdy k nám na půlroční pobyt přijede.

Vzhledem k jejich sociálnímu pojištění museli totiž trávit u nás vždy jen jedno pololetí. Měli jsme velké štěstí, protože vždy alespoň jeden z dvojice byl kvalifikovaný učitel. Co jsme ale oceňovali nejvíce, byl jejich entusiasmus a chuť učit naše žáky. A ti jim jejich přátelský přístup opětovali. Bylo radost vidět i malé děti, jak si s nimi povídají třeba při čekání na oběd. Raritou mezi rodilými mluvčími jsou manželé Dorothy a Julio Lauferovi (dnes je jim oběma přes devadesát let a stále jsme v kontaktu, kteří se do výuky na naší škole zapojili víc než desetkrát! Velkou motivací byli i pro naše učitele angličtiny – všichni jsme měli šanci navštívit je v Kanadě, což byla i pro nás obrovská životní příležitost. Dorothy a Julio se pro nás stali nejen kolegy, od kterých jsme se učili i my, ale stali se pro většinu z nás blízkými přáteli a vzorem životního optimismu. Další důležitou změnou, která vedla k rozšíření výuky angličtiny, byl fakt, že se začala vyučovat hned od 1. třídy – nejprve formou experimentu a potom už jako pravidelná součást výuky pro všechny žáky. V té době už na škole pracovalo několik učitelek, které měly jednak kvalifikaci k výuce na prvním stupni ZŠ i k výuce AJ. Já sama jsem byla jednou z nich a musím říct, že jsem si výuku angličtiny u prvňáčků a u druháků opravdu užívala. Hodně se změnily i metody a techniky výuky angličtiny – více jsme se zaměřovali na praktické využití angličtiny. Já sama jsem se snažila na prvňáčky hned od začátku mluvit co nejvíc anglicky a stále si pamatuji na úsměvnou situaci, kdy jeden z prvňáčků mě na chodbě slyšel říct něco česky...přiběhl ke mně a s překvapením mi řekl: „Jé, paní učitelko, vy umíte mluvit i česky!“

V průběhu let získávali všichni učitelé angličtiny i ostatních cizích jazyků další zkušenosti na mnoha seminářích a kurzech nejen v ČR, ale i v zahraničí. Všechny nové poznatky a zkušenosti jsme se snažili hned využívat při výuce. Součástí výuky angličtiny, ale i dalších cizích jazyků se staly závěrečné zkoušky, při kterých deváťáci prokazují zejména komunikační dovednosti – a někteří byli a jsou opravdu moc šikovní! Před lety jsme se snažili přizpůsobit výuku ve škole moderním trendům – zkusili jsme zavést do výuky program Let me Learn, který vedl žáky k tomu, aby dokázali identifikovat své silné i slabé stránky a aby je dovedli rozvíjet. Naše škola patří k těm, které mezi prvními zařadili do svého vzdělávacího programu CLIL (Content and Language Integrated Learning) – propojení výuky cizích jazyků s ostatními vyučovacími předměty. Dalším určitě hodně motivačním prvkem pro podporu výuky cizích jazyků byly (a stále jsou) zájezdy do zemí, kde se danými jazyky mluví.

Také kontakty se školami v zahraničí v rámci projektů, do kterých je škola již po mnoho let zapojena, přispívají k tomu, aby žáci pochopili, že bez znalosti cizích jazyků budou své uplatnění ve společnosti hledat mnohem obtížněji. Ale to už jsme v současnosti... a tu vy všichni určitě znáte. Přeji škole, aby se jí i nadále dařilo alespoň tak jako dosud.

A nyní několik autentických pohledů na výuku z řad rodilých mluvčích současných i bývalých

Claudia Garnett

Od října 2002 do června 2004 jsem pracovala jako lektorka na škole SNP v Hradci Králové a zde je pár mých vzpomínek z mého působení. Chtěla jsem zde pracovat, protože jsem měla v Turnově přátele a v Česká republika mě fascinovala už několik let. Rozhodla jsem se pro tuto cestu v roce 2002 tím, že jsem opustila práci v muzeu, prodala svůj dům a přeškolila jsem se na výuku angličtiny. Bláhové? Možná si to myslíte, ale mně to dávalo smysl.

Hledala jsem na internetu práci pro výuku angličtiny mimo Prahu a zaujaly mě východní Čechy. Kontaktovala jsem Zdenu Hartingerovou s dotazem na volné místo učitelky angličtiny a byla jsem pozvána na pohovor. Měla jsem také možnost prohlédnout si školu, i když bez studentů, takže bylo všude ticho. Přijela jsem ve čtvrtek a v pátek jsem začala učit. Přestěhovala jsem se do bytu ve škole, což byl bonus pro někoho, kdo byl v této práci, zemi a oblasti nový. Učila jsem žáky 7., 8. a 9. tříd a mimoškolní hodiny pro žáky 5., 6. a 7. tříd. Můj celkový dojem z doby, kdy jsem učila na SNP, je plný příjemných a veselých vzpomínek. Studenti byli nadšení, pracovití a zábavní.

Pamatovala jsem si, jak jsem se při studiu francouzštiny ve škole nudila, a byla jsem odhodlaná své studenty motivovat. Doufám, že jsem toho dosáhla. Všichni ostatní učitelé mě velmi podporovali a pomáhali mi a já a můj současný manžel Lee jsme se s nimi od té doby stali dobrými přáteli. Pět z nich se dokonce v roce 2008 zúčastnilo naší svatby v Barnsley, South Yorkshire. Vzpomínám si na jednu příhodu z první zimy, co jsem tady bydlela.

Elektrárna v Opatovicích měla asi na 10 dní poruchu a odpojila teplou vodu a vytápění veřejných budov, jako jsou školy, byty v Pardubicích a Hradci Králové. Všimla jsem si, že horká voda byla stále chladnější a chladnější, a tak jsem se rozhodla uvařit si vodu na koupel. Když jsem naplnila vanu, v bytě zhasla světla, tak jsem si zapálila svíčku. Druhý den, v pondělí, byla zveřejněna celá zpráva ohledně elektrárny. Škola byla zavřená a já jsem dostala elektrické topení, abych si mohla vytápět jednu místnost. S blížící se zimou bylo čím dál chladněji, a tak to pro lidi v obou městech bylo těžké. Pamatuji si, jak ke mně Zdena přišla a řekla „díky bohu, že jsi Britka“, což mi přišlo divné. „Prostě jedeš dál,“ řekla. Nevěděla jsem, že jako Britové máme pověst lidí, kteří jen tak snášejí náročné situace. Předpokládám, že „zachováme klid a pokračujeme“.

Poskytovala jsem několik lekcí pro dospělé týdně a měla jsem 12 soukromých studentů od dětí až po podnikatele, takže jsem byla neustále zaneprázdněná. Přesto jsem ale stihla ještě rozvíjet přátelství, jezdit na výlety a na kole po Hradci a místním lese. Dokonce jsem navštěvovala tělocvičnu a chodila na pěší výlety s místními skupinami. Také mě pozvali na ples (neumím tančit, nikdy jsem se to nenaučila narozdíl od všech Čechů), kde jsem vyhrála několik cen v tombole. Teď, když Vás s manželem navštívíme, uděláme si čas na to, abychom se sešli se všemi našimi dobrými přáteli z Hradce a vychutnali si pivo nebo dvě. I když jsem na SNP učila jen pár let, můj čas tu byl šťastný a plný skvělých zážitků. Přeji SNP vše nejlepší k 60. výročí a vše nejlepší do budoucna.

Afrikatu Kofi Nkrumah

Jmenuji se Afrikatu Kofi Nkrumah a pocházím z Ghany. V České republice žiji již několik let. Učil jsem i na základní škole SNP a na své působení vzpomínám s láskou. Šárka Sýkorová, ředitelka školy, je ženou na svém místě, plná pochopení a iniciativy.

S kolektivem vyučujících anglického jazyka jsem si velmi rozuměl a s mnohými z nich se i spřátelil. Rád bych zde poděkoval i Zdeně Hartingerové, která mi společně s paní ředitelkou dala šanci učit.

Zároveň musím zmínit i studenty, které jsem učil. Číšela z nich mladická energie, důvtip, přátelskost a před všemi se otevírala budoucnost plná netušených možností. Ačkoliv ve škole již neučím, stále rád vzpomínám na vše, co jsem v ní zažil. Občas potkám na ulici bývalé žáky, kteří se s úsměvem na chvíli zastaví, abychom si mohli popovídat. A to je důvod, proč mě učení tak bavilo.

Ku příležitosti šedesátého výročí založení jedné z nejlepších škol v republice bych všem rád popřál, ať se oslavy vydaří, ať je stále tou úžasnou školou, která skrze vzdělávání pozitivně ovlivňuje mladé, a do dalších let jen vše dobré.

Charmaine McKinnon

Být učitelem angličtiny na základní škole SNP v posledních 17 letech byla úžasná zkušenost a představila mě kulturu velmi odlišnou od té mé, ale co je důležitější, úžasné lidi všech věkových kategorií.

Myslím, že naše životy jsou v podstatě mapou příběhů, které po cestě nasbíráme, kterých se účastníme a které se stávají naší součástí – a SNP a všichni její studenti, mí kolegové a mnohé rozhovory v průběhu let se stali krásnou součástí mého vlastního příběhu.

Ředitelé této školy nám učitelům jazyků vždy poskytovali velké množství podpory a umožnili nám zkoušet nové nápady v lekcích, inovativní metody výuky a lepší způsoby, jak zapojit studenty. Opravdu to stálo za to. Děkuji tedy základní škole SNP, všem kolegům minulým i současným a všem studentům.

Bylo to skvělé dobrodružství a nemůžu se dočkat, až uvidím, co si pro nás příští desetiletí přichystá!

Edward Layer

Na ZŠ SNP učím už 6 let, nejdéle, co jsem kdy zůstal v jednom zaměstnání. Moje stávající zaměstnání je něco, do čeho jsem spíše narazil omylem.

V minulosti jsem bydlel v Pardubicích a pracoval v Trutnově, kde jsem učil dospělé anglicky v továrně na elektroniku. Pracoval jsem jen tři dny v týdnu, ale kombinace dlouhého dojíždění a dlouhých hodin ve mně vyvolaly docela obavy, když mi moje žena řekla, že slyšela o někom v Hradci Králové, kdo hledá rodilého mluvčího na pozici učitele.

Dostal jsem e-mailovou adresu, kterou jsem kontaktoval, a domluvil si den pohovoru. Musím říct, že jsem v tuto chvíli ještě netušil, že tato práce bude pro skutečnou školu.

Když jsem dorazil, byl jsem velmi příjemně překvapen. V té době jsem už měl bohaté zkušenosti se vzděláváním, protože jsem v Anglii pracoval 4 roky jako asistent pedagoga na základní škole, než jsem se vrátil na univerzitu, kde jsem dokončil svá studia jako středoškolský učitel. Práce na běžné škole v této zemi nebyla kariérní dráha, o které jsem si uvědomil, že by se mi kdy otevřela. Proto jsem po pohovoru a setkání s mnoha zaměstnanci začal v listopadu pracovat na SNP na den a půl týdně (bohužel ty tři dny v Trutnově v týdnu pokračovaly). S postupem času, kdy jsem měl možnost více poznat ostatní zaměstnance školy i studenty, jsem se zde začal cítit mnohem více jako doma. Z vyučování se stala práce, ve které jsem nacházel mnohem větší zálibu než v mých předchozích zaměstnáních. Proto jsem byl šťastím bez sebe, když mi v únoru byla nabídnuta možnost zde pracovat na plný úvazek.

To mi dalo šanci přestěhovat se z Pardubic do Hradce Králové (což všichni víme, že je velké zlepšení) a celkově si hodně usnadnit život. Již dříve jsem zmínil, že jsem v této práci zůstal déle než v jakékoli jiné práci, kterou jsem měl předtím, a má to dobrý důvod. Děti je zde radost vyučovat a mnozí učitelé se stali mými velmi dobrými přáteli. I když je to práce, do které jsem se dostal tak trochu náhodou, bylo to pro mě velké štěstí.

Dorothy and Julio Laufer

Poté, co jsme v roce 1996 odešli do důchodu ze svých obvyklých zaměstnání, jsme si s manželem mysleli, že by se nám líbilo žít v jiné zemi, kde se zvyky a jazyk mohou lišit od toho, na co jsme byli zvyklí. Když se nám naskytla možnost bydlet v Hradci Králové a učit angličtinu, rozhodli jsme se přijmout nabídku učit na škole SNP.

To jsme ještě netušili, jaký úžasný zážitek z toho bude! Dostala jsem práci jako rodilá učitelka angličtiny od 3. nebo 4. třídy (nejsem si jistá, zda to zahrnovalo 3. třídu) do 6. třídy. Můj manžel dostal práci učitele v konverzační třídě v mimoškolním programu. V té době byly ve škole zástupkyněmi ředitele Miluška Karásková a Zdena Hartingerová.

Tažený štrúdl

¼ 1 vlažné vody, sůl,
1 vejce,
asi 400g pšeničné mouky hladké,
sůl

Náplň:

kyselejší jablka podle chuti,
osmažená strouhanka nebo
opražené sušené pšeničné klíčky,
máslo nebo olej na pokropení,
skořice, sekané mandle nebo
ořechy,
cukr podle chuti,
papír na pečení na plech

Ve ½ litru vody rozkvedlejte celé vejce a 2 špetky soli. Na vál dejte mouku a s připravenou tekutinou vypracujte pružné těsto. Mouky dejte tolik, abyste dostali hladké pružné, ale tužší těsto. Těsto dobře vypracujte, až je hladké a tvoří se bublinky. Pak jej na válu přiklopte teplou keramickou miskou a nechte asi hodinu odpočinout. Na stůl dejte čistý ubrus, který posypte hladkou moukou. Na střed dejte odpočinuté těsto, zprvu jej vyválejte, pak jej rukama táhněte do stran, až je průhledné. Vytažené těsto pokropte máslem nebo olejem, posypte osmaženou strouhankou nebo klíčky, poklad'te na tenké plátky nakrájenými jablky (domácí jablka můžete nakrájet tence i se slupkou), sekanými mandlemi nebo ořechy, skořicí s cukrem. Závin zaviňte do kotouče, dejte na vymazaný plech, potřete máslem a v troubě zvolna upečte do růžova. Štrúdl se krájí až po vychladnutí.

Měly na starosti oddělení angličtiny. Co činilo naši práci opravdu vzrušující, bylo umožnění a podpora neobvyklého přístupu k výuce studentů. Například první rok, co jsem tady byla, jsem požádala o povolení zastavit svůj obvyklý program ke konci školního roku: místo výuky angličtiny jsem požádal o povolení učit něco V ANGLIČTINĚ.

Učila jsem studenty v Kanadě, jak používat programovací jazyk LOGO a zajímalo mě, jak by na to mohli reagovat studenti na SNP. V té době bylo LOGO dostupné na disketě. Používali jsme Apple 2 a později Apple 2 E. Přinesla jsem disketu s LOGEM. Dostali jsme k tomuto způsobu výuky povolení. Velmi mě zaujalo, že studenti na SNP, kteří se učili angličtinu, rozuměli tomu, co jim říkám, a že se naučili vše, co jsem je učila, velmi dobře. Kdysi naše přítelkyně Jindy Claire Bernsteinová začala používat program (nikoli počítačový) s názvem YOU BE THE JUDGE. Studentům byl vyprávěn (čtením nebo poslechem) příběh problému, který vyžadoval verdikt soudce. Studenti si museli rozmyslet, jak by se rozhodli, kdyby byli soudci. Naše kamarádka Claire nás tehdy navštívila, a tak jsme se rozhodli zahrnout ji do jednoho z příběhů, které jsme předváděli ve třídě. Příběh byl o zúčastnění se baseballového zápasu. Velmi mě zaujalo, že se moji studenti skutečně velmi zapojili do diskusní části aktivity. Podpora od našich administrátorů byla pro nás jako učitele velmi povzbuzivá. Pomohlo to udělat naši práci zajímavější jak pro učitele, tak i pro studenty. To vše nás vedlo k tomu, že jsme se chtěli do školy SNP mnohokrát vrátit. Vrátili jsme se devětkrát za období asi 13 let. I poté, co jsme přestali docházet jako učitelé, jsme pokračovali v návštěvách. Během těchto návštěv jsme nadále přicházeli do školy a chodili do tříd jako dobrovolníci.

Naše zkušenost ve škole SNP také zahrnovala výuku konverzačních kurzů pro dospělé, které se ve škole konají. Měli jsme také několik soukromých studentů, kteří si přišli popovídat. To vše vedlo k tomu, že jsme získali mnoho přátel.

Někteří z nich nás přijeli navštívit do Kanady a dodnes, 26 let poté, co jsme poprvé přijeli do České republiky, zůstáváme v kontaktu s mnoha přáteli, které jsme si ve vaší zemi našli. Někteří z dospělých studentů nás stále navštěvují. Další věc, kterou jsme se naučili, že Becherovka je dobré pití! Když jsme poprvé přijeli do Hradce Králové, nedokázali jsme si představit, že náš život tam bude tak plný úžasných událostí. Není divu, že naše důchodová léta byla opravdu bohatá a nadále plná kontaktů a zážitků s mnoha našimi českými přáteli.

Už je to skoro 20 let... V rámci stáže, kterou jsem potřebovala pro své budoucí logopedické studium v Curychu, jsem vycestovala do Hradce Králové pracovat jako lektorka němčiny na jazykové škole. O této nabídce jsem se dozvěděla od kamarádky, která na tomto místě pracovala přede mnou a měla jsem to štěstí, že jsem po jejím odjezdu mohla celé 4 měsíce zůstat i u stejné hostitelské rodiny. Vzhledem k tomu, že můj otec je Čech, znala jsem trochu kulturu a jazyk. Ale bohužel ještě dnes moje čeština stačí jen na jednoduchou konverzaci. Brzy po mém příjezdu mi moje hostitelská rodina oznámila, že odjíždí na dvoutýdenní dovolenou a škola SNP pro mě hledala náhradní ubytování.

Skutečnost, že se okamžitě přihlásili čtyři lidé ochotní přijmout mě do svých domovů, aniž by mě vůbec znali, na mě hluboce zapůsobila. Nakonec jsem půl měsíce bydlela u Skopalových. Simona Skopalová zůstala dodnes mou dobrou kamarádkou.

Učila jsem s ní v tandemu deset různých tříd. Na třídních fotkách jsem se díky nízkému věku a spíše menšímu vzrůstu mezi žáky ztrácela. Moje české příjmení a mírná znalost češtiny vytvořily rychlé spojení s většinou dětí – ale z kázeňského hlediska to pro mě nebylo vždy jednoduché, protože jsem v té době neměla žádné pedagogické vzdělání a často jsem jim nerozuměla. Rychle jsem se také naučila, že pokud nechci, aby se celá výuka zvrhla, je lépe vyhnout se určitým německým výrazům. Pamatuji se, že velké pozdvižení způsobily například výrazy „Kunde“ a „Kurve“.

Učiteli jsem byla přijata vřele, dokonce jsem s nimi hrála volejbal, i když v tomto sportu příliš nevynikám. Kromě obrovské pohostinnosti mají Češi ještě jeden velký talent: slavení. Po tréninku bylo vždy v posilovně, nebo ve Stoleté něco, na co si bylo možné přituknout. Ať už narozeniny, jmeniny nebo prostě život. S trochou vína se má čeština postupně zlepšovala – alespoň mi to tak v těchto veselých chvílích připadalo.

Pořád mě baví jezdit do Vašeho města. V loňském roce jsem po mnoha letech dokonce znovu navštívila i školu. Bylo to jako cestování zpět v čase do jara 2005. Budova se zevnitř ani zvenku téměř nezměnila a bylo tu i po té době mnoho známých tváří. Tato návštěva ve mně vzbudila mnoho krásných vzpomínek, za které jsem dodnes vděčná. Všechno nejlepší k 60. narozeninám, SNP-Schule!

Yvonne Zumsteg – Müller

Jmenuji se Yvonne Zumsteg – v roce 2004 ještě Yvonne Müller a přesně před dvaceti lety jsem 3 měsíce pracovala jako asistent pedagoga – rodilý mluvčí pro německý jazyk v 6. – 9. ročníku na základní škole SNP. Bylo mi tehdy 23 let a měla jsem neuvěřitelné štěstí, že jsem spolupracovala s paní učitelkou Simonou Skopalovou. Do hodin němčiny jsme do každé třídy jednou týdně chodily spolu v tandemu a mě velmi těšilo, že jsem tak mohla uplatnit mnoho nových didaktických nápadů, které jsem si odnesla ze studia učitelství ve Švýcarsku.

Děti se mě stále ptaly, jestli mluvím česky. Myslím, že bylo dobře, že jsem česky zpočátku neuměla opravdu ani jedno slovo, takže dětem nezbylo nic jiného, než na mě mluvit německy a měly radost, že jsem jim rozuměla, a myslím, že i díky tomu se učily rychleji. Bylo zajímavé učit svůj rodný jazyk jako cizí jazyk – najednou jsem o něm přemýšlela úplně jinak. Cítila jsem velkou podporu paní ředitelky a přátelský přístup všech učitelů, znovu a znovu jsem zde zažívala tu vaši neuvěřitelnou pohostinnost. Jsem vděčná za tento krásný čas strávený v České republice a za všechna skvělá setkání.

Dodnes na to ráda vzpomínám a každému o tom vyprávím. Teď škola SNP slaví své 60. výročí a já jsem toho před 20 lety mohla na 3 měsíce být součástí! Tak to je dvojité výročí a já k němu ze Švýcarska srdečně gratuluji.

Pár slov od našich bývalých studentů

Tomáš Jarkovský

Režie v divadle Drak

Moje milá základní školo,
rád bych ti poblahopřál k Tvým 60. narozeninám, ale
hned v úvodu se mi to blahopřání trochu komplikuje,
protože vlastně nevím, jak bych Tě měl oslovit.
Vždycky mi vrtalo hlavou, proč vlastně nemáš žádné
jméno. Sakra, holka, je Ti šedesát, to už by sis nějaké
zasloužila! I když říkat ti „holka“, to se v tvém věku asi
nehodí. Tak promiň, zůstane to jen mezi námi, ano?
A každopádně, jméno nejmeno, popřát bych Ti chtěl. Měl jsem Tě totiž rád.

Tedy – zas jen mezi námi – ve skutečnosti ne úplně vždycky. To tě ale nepřekvapuje, ne?
Výhoda toho, že se tak dlouho známe a že už jsme tak dlouho oba dospělí, spočívá v tom,
že všechny drobné šrámy, které jsme si navzájem způsobili (za ty lavice se omlouvám), už
dávno odnesl čas a my můžeme vzpomínat jen na to dobré. Nebylo toho málo. Naučila jsi
mě nebát se jazyků. Přivedla jsi mi do cesty řadu učitelů, kteří se mnou jednali jako rovný
s rovným, kteří mi pomáhali objevovat, co mě na tomhle světě zajímá, kteří mi věnovali
svůj čas, svoje nadšení a kteří se mnou sdíleli, co na tomhle světě zase zajímá je.

A hlavně jsi mi přinesla kamarády. S některými z nich se později naše cesty rozešly a
vidáme se jen tu a tam, třeba když se setkáváme v jiných školách a školkách, kde vyz-
vedáváme svoje děti. Ale s mnoha z nich to kamarádství trvá dodnes a je mezi nimi i pár
opravdových přátel. A za ty Ti děkuju nejvíc. Je to už skoro čtvrt století, co se naše cesty
rozešly, což mi popravdě přijde trochu děsivé. Ale za to, že ten čas tak rychle letí, nemůže
ani jeden z nás. Tak se měj pěkně a ať se Ti daří. Nejméně dalších šedesát let. Všechno
nejlepší!

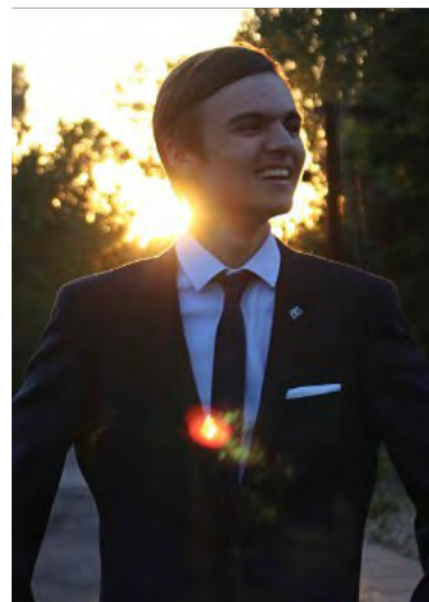

Petr R. Maleček

CEO Systexo, BTL Professional

Když jsem se po dokončení 4. třídy poprvé stal žákem ZŠ SNP, byl to pro mě, jako pro malé dítě, významný skok. Moji rodiče mě vždy povzbuzovali, abych se věnoval studiu, které klade důraz na cizí jazyky, a věřili, že mi to v budoucnu otevře mnoho dveří. ZŠ SNP mně v tomto ohledu poskytla vynikající základy, zejména díky svým výjimečným učitelům angličtiny. Nejen, že mě přiměli zlepšit své jazykové dovednosti, ale také mě povzbudili, abych prozkoumal nekonvenční metody učení, jako je například sledování filmů na Netflixu v angličtině a online komunikace s rodilými mluvčími.

Tento pohlcující přístup ke studiu angličtiny se ukázal jako neocenitelný a nakonec mě dovedl k získání stipendia na studium v zahraničí v Denveru v Coloradu. Na Heritage High School jsem měl to štěstí, že jsem získal hluboké znalosti o produkci videa a další dovednosti, které mi daly jedinečnou výhodu na mé profesní cestě. Po návratu do České republiky a krátkém pokračování ve studiu na místní střední škole jsem si uvědomil, že moje cesta leží mimo konvenční akademický rámec.

Rozhodl jsem se vydat se na kariéru, která mi umožní učit se a růst smysluplnějším a praktičtější způsobem. Měl jsem neuvěřitelné štěstí, že jsem získal pozici v NATO a později v BTL Medical, významné české společnosti s více než 3 800 zaměstnanci po celém světě, která se věnuje vývoji inovativních fyzioterapeutických, estetických a kardiologických přístrojů. Můj čas na SNP byl zásadní pro rozvíjení mé vášně pro programování a IT, za což jsem opravdu vděčný. Škola mi dala sebevědomí a dovednosti k uskutečnění svých snů a objevování nových příležitostí. Chci vyjádřit své srdečné poděkování SNP a všem svým učitelům za to, že mi poskytli pozoruhodný start do života.

Doufám, že moje cesta poslouží jako připomínka současným studentům SNP, že s odhodláním, zvědavostí a správným vedením můžete dosáhnout mimořádných věcí. Sledujte své vášně, využijte každou příležitost k učení a nikdy nepodceňujte hodnotu silného vzdělávacího základu.

Michal Kosař

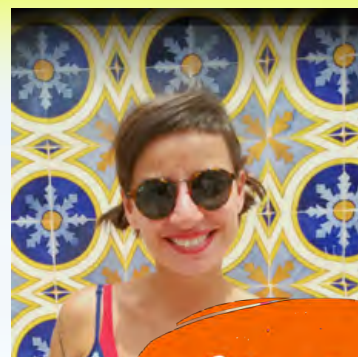
Když jsem ze SNP odcházel, nenechával jsem za sebou jen budovu, do které jsem dlouhá léta chodil, ale i mnoho zážitků, hodin strávených učením a hodin, kdy jsme také dělali vše jiné kromě právě učení se.

Zažil jsem tam opravdu spoustu věcí od nudných hodin chemie až po pozorování polární záře na zájezdu programu Erasmus. Právě díky Erasmu jsem vycestoval do mnoha různých států a poučil se nejen o místních školách a způsobu výuky, ale také o každodenním životě, (a také domácí kuchyni), o kterém se prostě nejde dočíst. Tahle škola mi přinesla spoustu vzpomínek a také přátel, se kterými se bavím i po přestupu na střední školu a i přes to, že se už nevidáme každodenně, čas od času se stejně sejdem. Devět let je dlouhá doba, ale jsem rád, že jsem je mohl strávit zrovna na SNP. Děkuji všem svým spolužákům a také učitelům, opravdu moc.

Jitka Tanka (Faltysová)

Na školu SNP vzpomínám moc ráda. Vzniklo zde mnoho přátelství a vztahů, které si uchovávám dodnes, ale našla jsem si tu i svoji vášeň pro jazyky. Výuka francouzštiny od 5. ročníku mě vybavila citem pro románské jazyky a naše malá pracovní skupina angličtiny mi už tehdy poskytla prostor se projevit, nebát se mluvit anglicky, nebát se zeptat, a tak se ani ve světě neztratit. Právě tento přístup mých vyučujících mě inspiroval na mé životní cestě a sama jsem se stala učitelkou angličtiny a španělštiny.

Hola!

Helena Párová, Ph.D

Bioinformatik ve Fakultní nemocnici v HK

Když se řekne škola SNP, vybaví se mi hlavně vzpomínky spojené s výukou angličtiny. Kromě paní učitelek, které mě devět let učily, také zájezdy do Anglie, díky nimž jsem se podívala na spoustu zajímavých míst. Nikdy nezapomenu celou řádku úžasných rodilých mluvčích jako třeba manžele Lauferovy s nezapomenutelným smyslem pro humor nebo Trahlytu Miller s její nakažlivou láskou k období kolem svátku Halloween.

Považuji za svoje privilegium, že jsem tyto úžasné lidi mohla navštívit i u nich doma v Montrealu a Atlantě a poznat tak odlišné kultury. Díky skvělému základu ze ZŠ jsem svoje znalosti angličtiny uplatnila i při dalších studiích. Protože jsem se nikdy nebála v angličtině komunikovat, mohla jsem na vysoké škole pobývat v rámci programu Erasmus v Edinburghu ve Skotsku a později jsem během postgraduálních studií absolvovala i stáž na Mayo Clinic v Minnesotě v USA. Jazyky opravdu otvírají svět.

Mgr. Věra Fridrichová
Můj úžasný třídní učitel

